

Titans
Leila Meacham
Copyright © 2016 Leila Meacham
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Titanii
Leila Meacham

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEACHAM, LEILA
Titanii / Leila Meacham
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3444-3

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LEILA MEACHAM

Titanii

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

În amintirea Sarei Lynn Leck Robbins, paleontolog, prietenă de neînlocuit

Coincidența este modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

Veche zicală

Prolog

De pe scaunul aflat lângă patul ei, Leon Holloway se aplecă spre chipul palid al soției lui. Zăcea epuizată în aşternuturile curate, cu ochii strâns închiși, cu părul periat și cu fața spălată după nouă ore complete de chinuri ale facerii.

– Millicent, n-ai vrea să-i vezi pe gemeni? Trebuie alăptați, rosti Leon cu blândețe, mânând fruntea soției sale.

– Numai pe unul, spuse ea fără să deschidă ochii. Adu-mi-l doar pe unul. Nu am putere pentru amândoi. Alege tu pe care. Cere-i moașei să-l ia pe celălalt și să-l dea aceluui doctor binefăcător al ei. El îi va găsi un cămin bun.

– Millicent... Leon se retrase șocat. Nu se poate să vorbești serios!

– Ba da, Leon. Pot suporta să fiu blestemată cu unul, dar nu cu doi. Fă ce ți-am zis, sau zău că îi voi îneca pe amândoi.

– Millicent, scumpo... este prea devreme. Te vei răzgândi.

– Leon, fă ce ți-am spus! Vorbesc serios!

Leon se ridică anevoie. Ochii soției lui erau închiși în continuare, iar buzele, strânse cu putere. El știa că Millicent avea destulă amărăciune în ea pentru a face aşa cum amenințase. Ieși din dormitor, coborî la parter și se duse la bucătărie, unde moașa îi spălase și îi infășase pe gemeni, care plângneau.

– Trebuie hrăniți, rosti ea pe un ton acuzator. N-am auzit în viața mea ca o femeie care tocmai a devenit mamă să dorească să se spele înainte de a avea grija de pântecele bebelușilor ei! N-am auzit niciodată una ca asta. Ba chiar mi-a trecut prin minte să-i pun la sânii mei, domnule Holloway. Sper să nu vă supărați. Dumnezeu știe că am suficient lapte în plus.

– Nu mă supăr, doamnă Mahoney, spuse Leon. Și... ți-as rămâne îndatorat dacă l-ai hrăni pe unul dintre ei. Soția mea zice că nu poate hrăni mai mult de o gură.

Res Chipul doamnei Mahoney se crispă de dispreț. Era de origine irlandeză, iar sănii ei mari și plini cu lapte indicau recenta naștere a celui de-al treilea copil al ei. Nu o plăcea pe trufașa femeie cu păr blond-roșcat de la etaj, care punea atât de mult preț pe frumusețea ei. I-ar fi făcut mare placere să-i zică soțului cucoanei ce părere avea ea despre atitudinea rece și lipsită de inimă a neveste-sii față de nașterea bebelușilor, oricât de neașteptat o fi fost cel de-al doilea, dar hrănirea copilului era mai importantă în acel moment. Începu să-și deschirie nasturii corsajului.

– Sigur că îl voi hrăni, domnule Holloway. Pe care?

Leon închise strâns ochii și se întoarse cu spatele la ea. Nu suporta să vadă tragedia de a alege care dintre gemeni să se ospăteze de la pieptul mamei și care să primească laptele unei străine.

– Schimbă-le pozițiile sau lasă-i acolo unde sunt, îi ceru el moașei. Îți voi arăta pe care să-l iezi.

O auzi pe moașă dând ascultare instrucțiunilor lui, apoi arătă cu degetul peste umăr. Când se răsuci, văzu că bebelușul pe care îl luase era ultimul născut, cel pentru care se grăbise să găsească un cearșaf găurit care să-i servească drept scutec. Leon îl luă repede în brațe pe celălalt copil. Sora lui deja sugea înfometată prima ei masă.

– Mă voi întoarce, doamnă Mahoney. Te rog, nu pleca! Trebuie să stăm de vorbă.

Partea întâi

Nathan

Capitolul 1

Ferma Barrows, lângă Gainesville, Texas, 1900

În ziua în care viața lui Nathan Holloway s-a schimbat pentru totdeauna, dimineața a început ca oricare alta. Zak, ciobănescul german pe care îl salvase și îl crescuse de mic, îi linse fața cu limba lui caldă. Nathan își șterse umezeala cu care fusese trezit și îl împinse de lângă el.

— Pleacă, Zak! rosti el, dar în șoaptă, ca să nu-și trezească fratele mai mic, care dormea în patul aflat în cealaltă parte a camerei.

Mai era o oră până la răsăritura soarelui, iar camera era întunecată și rece. Nathan se cutremură în cămașa lui de noapte. Așa cum făcea în fiecare seară înainte de a se băga în pat, își lăsase lenjeria, cămașa și pantalonii pe un scaun din apropiere, pentru ca, dimineața, să se îmbrace repede și fără zgomot. Randolph mai avea încă o oră de somn, iar dacă Nathan și-ar fi trezit fratele, s-ar fi iscat iadul pe pământ.

Cu șosetele și ghetele într-o mână și cu câinele pe urmele lui, Nathan ieși pe corridor și se așeză pe o bancă pentru a se încălța. Din bucătărie se simțea miros de șuncă și ceapă prăjite. Nathan se gândi că nimic nu era mai bun decât șunca și ceapa într-o dimineață rece după care urma o zi de muncă. Atent la fiecare mișcare și gând al stăpânului său, Zak dădu din coadă pentru a-și exprima acordul. Nathan chicotii ușurel și frecă rapid și cu putere gâtul animalului. La micul dejun aveau să fie și cartofi, și chifile calde cu unt și gem.

Mama lui era în fața aragazului și intorcea șunca. Era îmbrăcată deja, cu părul strâns într-un coc îngrijit și cu un șorț curat legat pe trupul zvelt.

— Neață, mamă, spuse Nathan somnoros, trecând grăbit pe lângă ea pentru a se duce la toaleta din curte.

Spre deosebire de sora lui, prințesa familiei, chiar și în diminetile de iarnă, bărbaților li se cerea să nu folosească oala de noapte.

Așa că trebuiau să iasă din casă. După aceea, Nathan avea să se spele în antreul de lângă bucătărie, unde era cald, iar apa din urcior încă era fierbinte.

- Lai trezit pe fratele tău? întrebă maică-sa fără a se întoarce spre el.

- Nu. Încă doarme.

- Astăzi, are testul acela important. Ar fi bine să nu-l fi trezit.

- Nu l-am trezit. Tata e pe-aici?

- S-a dus să mai aducă lemne.

În timp ce Nathan își încheia repede nasturii hainei, tatăl lui intră pe ușa din spate, cu brațele pline cu buturugi de stejar pe care le spărseseră și le stivuiseră din toamnă.

- Neața, fiule. Ai dormit bine?

- Da, tată.

- Bun băiat.

- Te așteaptă o zi plină.

- Da, tată.

Schimbau aceleași cuvinte cam în fiecare dimineață. Toate zilele lui Nathan erau pline de când terminase școala, cu doi ani în urmă. O multime de sarcini îl așteptau în fiecare zi lucrătoare, dar astăzi nu-l deranja. Îi plăcea munca la fermă, să fie în aer liber, singur în majoritatea zilelor, doar el și cerul, și pământul, și animalele. Nathan luă felinarul aprins pe care îl dădu tatăl lui și culese de jos un sac pentru făină subțiat de prea mult spălat, în care se aflau o găleată pentru lapte și un prosop. Zak îl urmă afară și își făcu treaba în zona întunecată de lângă copaci, în vreme ce Nathan și-o făcu și el pe a lui, apoi, urmat de câine, se duse în hambar, pentru a se ocupa de sarcinile de dinaintea micului dejun, lumina felinarului deschizându-le calea.

Daisy, vaca, mugi din boxa ei – un sonor „bună dimineață”.

- Bună, bâtrânic! rosti Nathan. Ne vom ocupa de tine într-un minut.

Înainte de a lua un scaunel și a deschide poarta boxei, Nathan plimbă lumina felinarului prin tot hambarul, pentru a se asigura că nici un vizitator nedorit nu se adăpostise acolo în timpul acelei friguroase nopti de martie. Nu era neobișnuit să găsești un vagabond în fân sau, când vremea era mai caldă, să descoperi un șarpe încolăcit în vreun colț. Odată, o vulpe rănită și ostilă se refugiase în magazia cu scule.

Satisfăcut că nu exista nici un intrus, Nathan atârnă felinarul și deschise poarta boxei. Daisy ieși și se duse direct la troaca în care

o aștepta mâncarea, apoi își luă micul dejun în vreme ce Nathan o mulse. Mai întâi, perie vaca pe ambele părți de părul și țărâna care ar fi putut să cadă în lapte, apoi scoase găleata din sac și începu să-i șteargă țâtele cu prosopul. În cele din urmă, puse găleata sub ugerul umflat al vacii, în vreme ce Zak, care stătea lângă el, aștepta atent primul jet de lapte, ce avea să aline disconfortul vacii.

Daisy îi îngăduia numai lui Nathan să-o mulgă, refuzând să coopeze cu oricare alt membru al familiei. Nathan o apăsa cu mâna pe crupa dreaptă, iar vaca își dădea îndatoritoare piciorul în spate pentru ca el să-și poată face treaba. În cazul tatălui și al fraților lui, nu-și clintea piciorul, iar ei trebuiau să îl împingă cu forță spre spate, în timp ce ea mugea, tremura și clătina din cap, indiferent că ugerul îi era golit.

- Numai tu ești în stare, îi spunea tatăl lui.

Asta era în regulă din partea lui Nathan, dar și a fratelui și a surorii lui, mai mici decât el cu doi, respectiv trei ani. Puteau dormi până mai târziu și nu trebuiau să se ducă în hambar pe vreme rea înainte de răsăritul soarelui, însă lui Nathan îi plăceau acele momente petrecute singur. În special iarna, miroslul fânului și căldura animalelor îi creau o stare de spirit plăcută, care îl ținea toată ziua.

După ce mulse laptele, Nathan puse capacul găleții și o puse undeva sus, pentru ca Zak să nu poată ajunge la ea cătă vreme el hrănește și adăpa caii, după care duse vaca să pască pe o pajiște din apropiere. Soarele se înălța, aruncând o strălucire aurie peste acrii maronii ai fermei Barrows, care, în curând, aveau să fie acoperiți de verdele grâului de primăvară. Încă era numită „ferma Barrows”, după numele bărbatilor care o avuseseră în proprietate încă din 1840. Liam Barrows, tatăl mamei lui, era ultimul moștenitor care purta acel nume. Cei doi fi și lui Liam muriseră înainte de a apuca să o moștenească, iar pământul ajunsese la fiica lui, Millicent Holloway. Nathan știa că, într-o zi, va fi a lui. Randolph, fratele lui mai mic, era destinat unor lucruri mai bune, el fiind mai deștept, iar Lily, sora lui, avea să se mărite, fiind frumoasă și deja curtată de fiili bogătașilor din Gainesville, Montague și Denton, ba chiar și din orașele de dincolo de granița cu Teritoriul Indian. „N-am de gând să-mi trăiesc viața într-o rochie de stambă și cu un șorț de bucătărie la brâu” era o declaratie pe care familia o auzea adesea de la sora lui, prințesa.

Si astăzi era în regulă din partea lui Nathan. Se înțelegea bine cu frații lui, dar nu era ca ei. Fratele și sora lui erau foarte apropiati, aproape ca niște gemeni. Aveau aceleași visuri – să fie bogăți

și să ajungă cineva – și se concentrau asupra acelaiași scop: să plece de la fermă. La aproape 20 de ani, Nathan deja decisese că a fi bogat însemna să fii fericit acolo unde te aflai, făcând ce îți plăcea și nedordinu-ți mai mult.

Așa că, în acea dimineață, când ieși din hambar cu găleata de lapte în mâină, gândurile lui se îndreptau doar spre ceapa, șunca și chifile cu unt fierbinți care îl așteptau înainte ca, după micul dejun, să se ducă să repare gardul de pe pășunea sudică. Atunci când intră în bucătărie, familia lui deja se așeza la masă. Ca întotdeauna, frații lui ocupără scaunele din dreapta și din stânga locului unde stătea mama lor, la unul dintre capetele mesei, în vreme ce el se așeză lângă tatăl lui, la celălalt capăt. Acelea erau locurile lor la masă de când își amintea Nathan: Randolph, Lily și mama lui formau un grup, iar el și tatăl lui, altul. La fel ca în cazul multor altor lucruri, era ceva ce știa, dar pe care nu-l remarcă până în acea după-amiază târzie, când apără străinul.

Capitolul 2

Soarele era în spatele lui și cobora rapid când Nathan adună ciocanul, fierăstrăul și cuiele și porni spre casă luând cu el trusa de scule și sufertașul. Sendvișurile pregătite de mama lui, cu șuncă și ceapă în plus, murăturile, roșia și oul fierb, pe care le avusese în sufertaș, dispăruseră de mult, iar el era înfometat și abia aștepta cina. Totuși, după ce ajungea acasă, avea să mai treacă o vreme până să ia masa de seară. Mai întâi, avea s-o mulgă pe Daisy. Frații lui trebuiau să hrănească porcii, caii și găinile înainte de apusul soarelui, aşa că el nu trebuia să se ocupe decât de vacă înainte de a se spăla și de a lua cina împreună cu familia.

Întotdeauna, să se ducă acasă la sfârșitul zilei era ceva ce abia aștepta. Mama lui era o bucătăreasă grozavă și făcea mâncăruri gustoase și sățioase, iar lui îi plăceau conversațiile care se purtau la masă și compania familiei sale înainte de a se duce la culcare. În curând, frații lui aveau să plece de-acasă. Randolph, în vîrstă de 17 ani și aflat în ultimul an de liceu, deja fusese acceptat la Universitatea Columbia, din New York City, și dorea să studieze Dreptul. Sora lui avea 16 ani și, fără îndoială, urma să se mărite într-un an sau doi. Nathan nu-și

putea imagina cum aveau să fie serile de după plecarea lor, mai ales că el nu contribuia foarte mult la discuții. După cum era și cazul tatălui său, rareori i se cerea părerea în privința diverselor lucruri, iar el nu și-o spunea aproape niciodată din proprie inițiativă. Era doar un ascultător tacut, a patra persoană când jucau cărti sau altceva (mama lui nu juca) și cel pe care se putea conta că va aduce lemne, va atâta focul și va umple din nou cănile cu cacao. Cu toate astea, el simțea că face parte din peisajul familiei, chiar dacă era ignorat în general, precum ceasul de pe poliță din bucătărie.

Dacă nu era distraș de un stol de porumbei, pe care trebuia să-i facă să-și ia zborul, sau de un iepure, pe care simțea nevoia să-l fugăreasă, Zak mergea alături de el. Nathan trase adânc în piept aerul rece al acelui martie târziu, care niciodată nu era mai proaspăt decât în amurg, după o zi cu mult soare și când vântul se domolise, apoi expiră având un sentiment de satisfacție. Avusese o zi cu spor. Tatăl lui avea să fie mulțumit că reușise să repare tot gardul sudic și că baniii dați pe lemnul de construcție se justificaseră. Uneori, nu erau de acord în privința lucrurilor care trebuiau făcute din banii existenți, însă tatăl lui asculta întotdeauna judecata fiului, iar adesea îl lăsa să facă cum dorea. De multe ori, Nathan îl auzise pe tatăl lui spunându-i mamei: „Cu siguranță, băiatul are minte să investească banii așa cum trebuie. Mama lui răspunde rareori altfel decât pufnind ușurel sau cu un „hm“, însă Nathan înțelegea că reticența ei avea scopul ca lui să nu i se urce la cap.

Ca și cum ar fi putut să i se urce ceva la cap, mai ales când se compara cu fratele și sora lui. Nathan considera – în rarele ocazii când se gândeau la sine – că era la fel de banal ca o bucată de pâine. Exceptând înălțimea și conformația solidă, nu avea nimic remarcabil. Uneori, se gândeau cu o oarecare amărăciune că, atunci când Dumnezeu împărtășise intelectul, talentul, abilitățile și personalitatea excepționale, el se aflase pe la mijlocul plutonului, iar Randolph și Lily, chiar în față. Accepta asta fără ranchiușă pentru că ce rost aveau un chip frumos și o personalitate deosebită ca să cultivi grâu și să conduci o fermă?

Nathan se afla la vreo 30 de metri de primele acareturi când remarcă o trăsură și doi cai legați de stâlpul pentru priponit aflat în fața casei construită din lemn și vopsită în alb. Nu recunoscu perechea de cai frumoși pursânge englezi și foarte scumpă trăsură Concord. Nu cunoștea pe nimeni în Gainesville care să aibă o trăsură și cai atât de deosebiți. Presupuse că proprietarul era un nou curtezan bogat al lui Lily, care venise din Denton sau din Montague, de dincolo de hotarul comitatului. Întâlnise câțiva astfel de amorezi cu vreo